

ELS

JULVE&COPONS

FILSTRUP

FALSOS ORIGINALS

Capítol 1

ELEVAR ELS ESPERITS

M'agrada quan el Sr. Occità, el director de l'institut, té un atac de motivació i ens encomana les seves passions. Si més no, me les encomana a mi. I aquesta vegada el Sr. Occità havia esclatat de joia perquè al MAT, el Museu d'Art de Trapòlia, exposaven una col·lecció que mostrava obres desconegudes d'alguns dels grans pintors de finals de segle XIX i principis del XX. Evidentment, el nostre director va decidir que ens hi portaria.

Que el Museu d'Art de la nostra ciutat aculli aquesta exposició és una sort i un honor.

Per això, demà anirem al MAT. Serà una experiència enriquidora que recordareu tota la vida!

DEMÀ A LES 10 DEL MATÍ
MUSEU D'ART DE TRAPÒLIA (MAT)
VISITA A L'EXPOSICIÓ
«L'art retrobat»

La ciència i el coneixement són fonamentals, però l'art ens eleva l'esperit!

Quina sort que tenim, oi, Arlo?

Sí, d'ençà que vaig robar un dron, les elevacions m'interessen força.

El Sr. Occità ens va explicar que els quadres exposats havien estat amagats en un bosc de Polònia durant més de seixanta anys. Algú els havia fet desaparèixer durant l'ocupació alemanya perquè els malparits dels nazis, entre altres barbaritats encara més bèsties, robaven totes les obres d'art que podien.

...I seixanta anys després, mentre feien obres en una carretera, va aparèixer la col·lecció!

I ara, per primera vegada, podem gaudir d'obres inèdites de Monet, Van Gogh, Munch, Picasso, Magritte, Dalí, Kandinski...

Som molt afortunats!

L'art no serveix per a res, oi, Brauli?

Certament, no hauria d'existir.

Rita, feu pena!

Quan es va acabar la classe, la Rita Papillon i uns quants més van assaltar el Sr. Occità. Volien que suspengués la sortida al museu.

Quan van deixar en pau el Sr. Occità, vaig voler donar-li una mica de suport.

Un cop acabades les classes, vam anar a seure al banc del parc amb en Hannafi, en Risotto i l'Àngel.

Com poden estar en contra de l'art? Els nostres companys són mig psicòpates!

Sí, però tampoc és culpa seva...

Exacte... Vivim en una societat putrefacta.

Linus, havíem de fer alguna cosa, oi? Ara no recordo què.

Els pares!!!

El viatge!!!

Deuen estar a punt de marxar!

Els pares marxaven de viatge i aquesta vegada no pensaven robar res. Feia vint anys que s'havien casat i ho celebraven amb un viatge de plaer. Va anar d'un pèl que l'Arlo i jo no ens n'acomia dem. Quan vam arribar a casa ja eren dalt de la vella Harley, preparats per emprendre el viatge. El meu pare s'havia passat setmanes arreglant-la i, com a mínim, havia aconseguit posar-la en marxa.

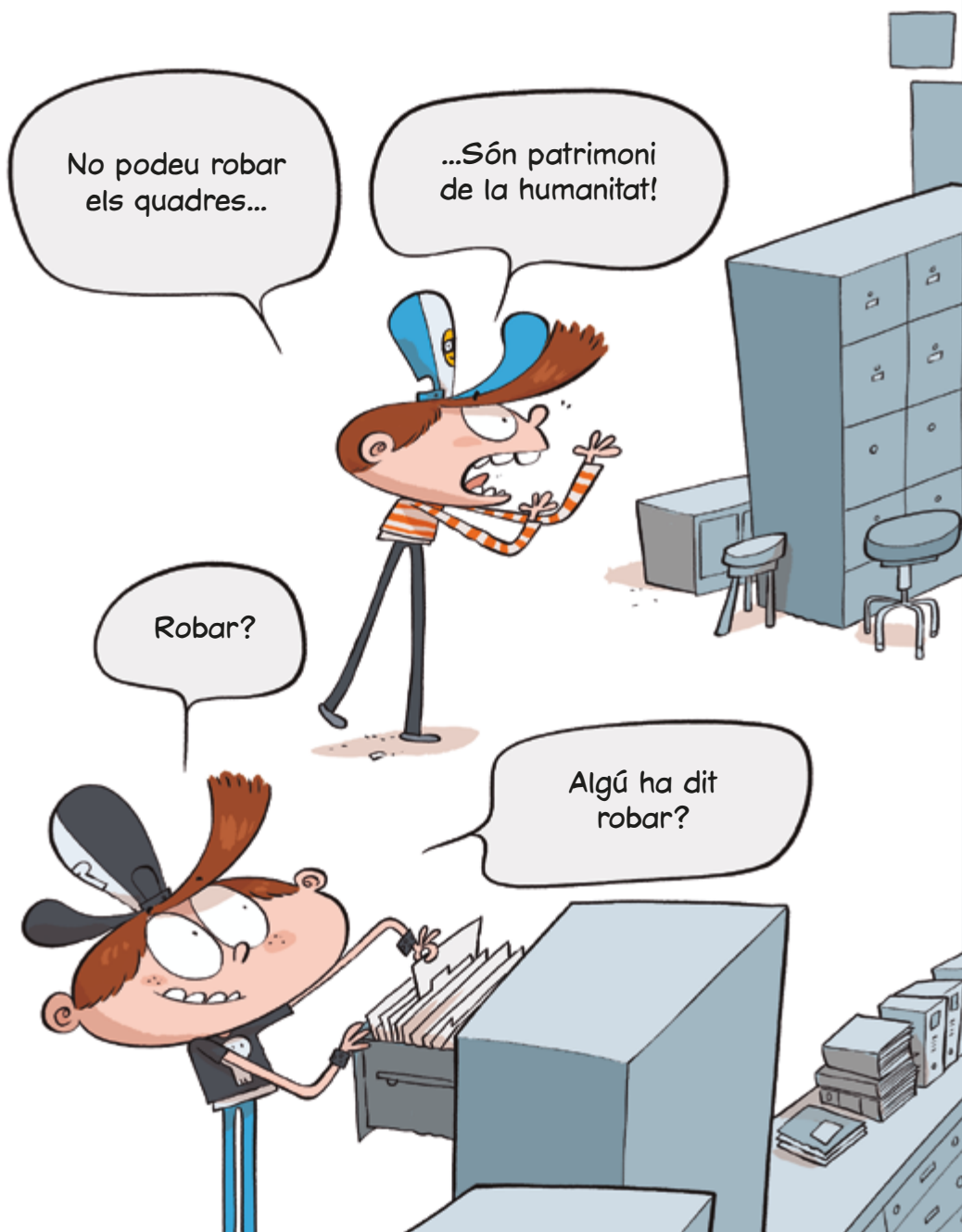

Tornarem d'aquí
a tres setmanes...

...Si la moto
aguanta!

I quan vam entrar a casa... sorpresa! Damunt la taula, l'avi, en Joe i el Dr. Aigua hi tenien el catàleg de l'exposició «L'art retrobat» i un munt de retalls de diaris, fotos i notes. Evidentment, vaig pensar que pretenien robar els quadres de l'exposició i vaig entrar en crisi. Vaig pensar en el Sr. Occità i en tot el que havia dit sobre l'art i...

Qui ha dit
que vulguem
robar res?

Una altra recaiguda,
Linus?

Ai, que ja hi torna,
amb l'honradesa!

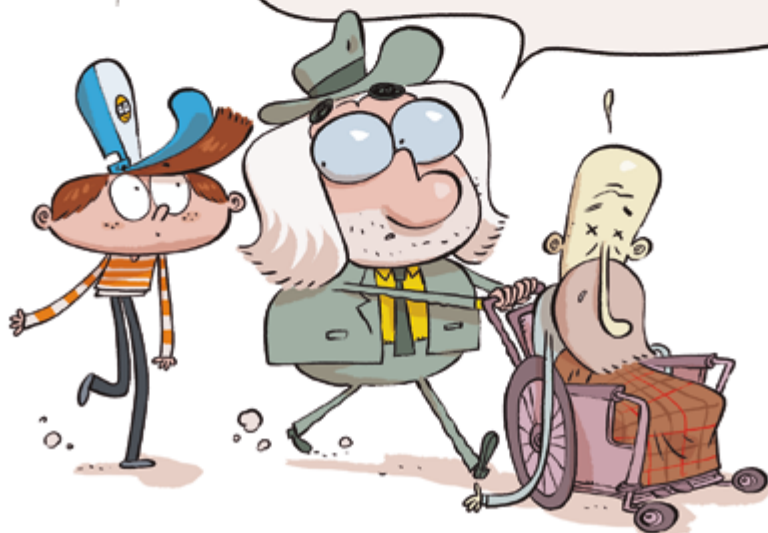
Com que em va veure atabalat, l'avi em va proposar de fer un passeig amb el besavi. I, mentre passejàvem, em va explicar una història commovedora que havia tingut lloc a Polònia a principis dels anys quaranta del segle passat.

El llibreter Pawel Kowalski va encarregar una sèrie de quadres als falsificadors més importants d'aquells anys. No es tractava de còpies, sinó de quadres que poguessin ser atribuïts a grans pintors.

La seva idea era vendre aquells quadres als jerarques nazis a un preu desorbitat.

Vaja...

Va ser el nostre parent Karol Filstrup qui va posar en contacte en Kowalski amb els millors falsificadors d'aquells temps. I en dos anys el llibreter va tenir preparades vint-i-cinc obres.

En efecte, en Kowalski ja tenia les obres preparades per estafar els nazis. Però llavors...

Saps què et dic, Karol?

Em nego que els nazis puguin gaudir d'aquests quadres. No els els donaria ni per una fortuna.

T'entenc, Kowalski, t'entenc!

La llegenda diu que en Kowalski i en Karol van amagar els quadres i mai més ningú en va saber res.

I aquí s'estaran...

Preferiria cremar les obres abans que les tinguin els nazis!

Entre els Filstrup
sempre s'ha parlat de la
llegenda de la col·lecció
Kowalski amb un gran
respecte, perquè...

...en Kowalski
va fer el que era
correcte!

Ho sé, avi.
Ho sé!

...Fa cinc anys, mentre feien una carretera que travessava un bosc, van aparèixer els quadres.

El net d'en Pawel Kowalski els va reclamar, però no tenia cap prova per demostrar que els quadres havien estat del seu avi.

I, no se sap com, les obres van passar a ser propietat d'en Set Antara, un marxant d'art sense escrúpols, un tipus repugnant, un autèntic animal.

El que sí que sé, Linus, és que l'exposició «L'art retrobat»...

...És la col·lecció Kowalski!

Exacte!

Aquella nit em vaig posar a remenar el material sobre l'exposició que havien acumulat l'avi, en Joe i el Dr. Aigua. I, tot i les interrupcions de l'Arlo, vaig arribar a algunes conclusions. Llavors no ho sabia, però es veu que l'avi ens escoltava d'amagat.

Resulta que en Set Antara, el propietari de la col·lecció, ha assegurat l'exposició per 1.600 milions de dòlars amb la companyia d'assegurances RATT. I saps què penso, Arlo?

No, no ho sé!

Crec que el que pretén en Set Antara és fer desaparèixer els quadres i embutxacar-se els milions de l'assegurança! Potser fins i tot pensa robar la col·lecció ell mateix.

I dius que parlem de 1.600 milions?

Bona deducció, Linus!

De cop, em va venir al cap un altre problema, un problema diguem-ne de caire artístic.

A veure...
Els quadres no són
falsificacions.

Són originals...
Però, simplement,
no els van pintar
els autors a qui els
atribueixen.

Però, en aquest cas,
tenen valor o no?
Són realment originals,
són falsificacions
o què són?

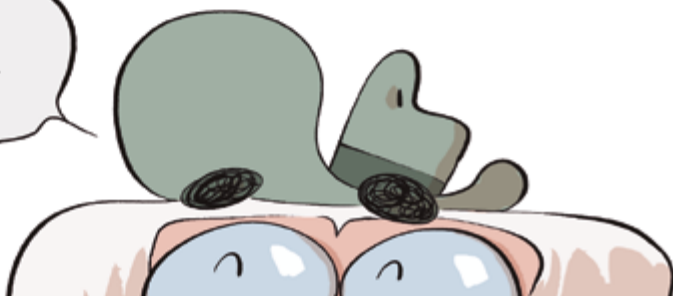
Ni originals ni
falsificacions!

Diguem
que són...

...Són falsos
originals!

Ara l'Arlo
ha estat bé!

L'Arlo era així: o no n'encertava ni una o la clavava del tot. I llavors l'avi, que com hem dit havia seguit la conversa, es va plantar davant nostre i ens va plantejar un dilema.

El dilema I

El dilema II

I llavors l'avi va plantejar clarament la qüestió. I no és que fos difícil de resoldre, és que realment semblava que no hi havia cap solució possible!

Què podem fer?
Teniu alguna solució?

No em respongueu ara.
Parlem-ne demà quan
torneu de la sortida
al museu!

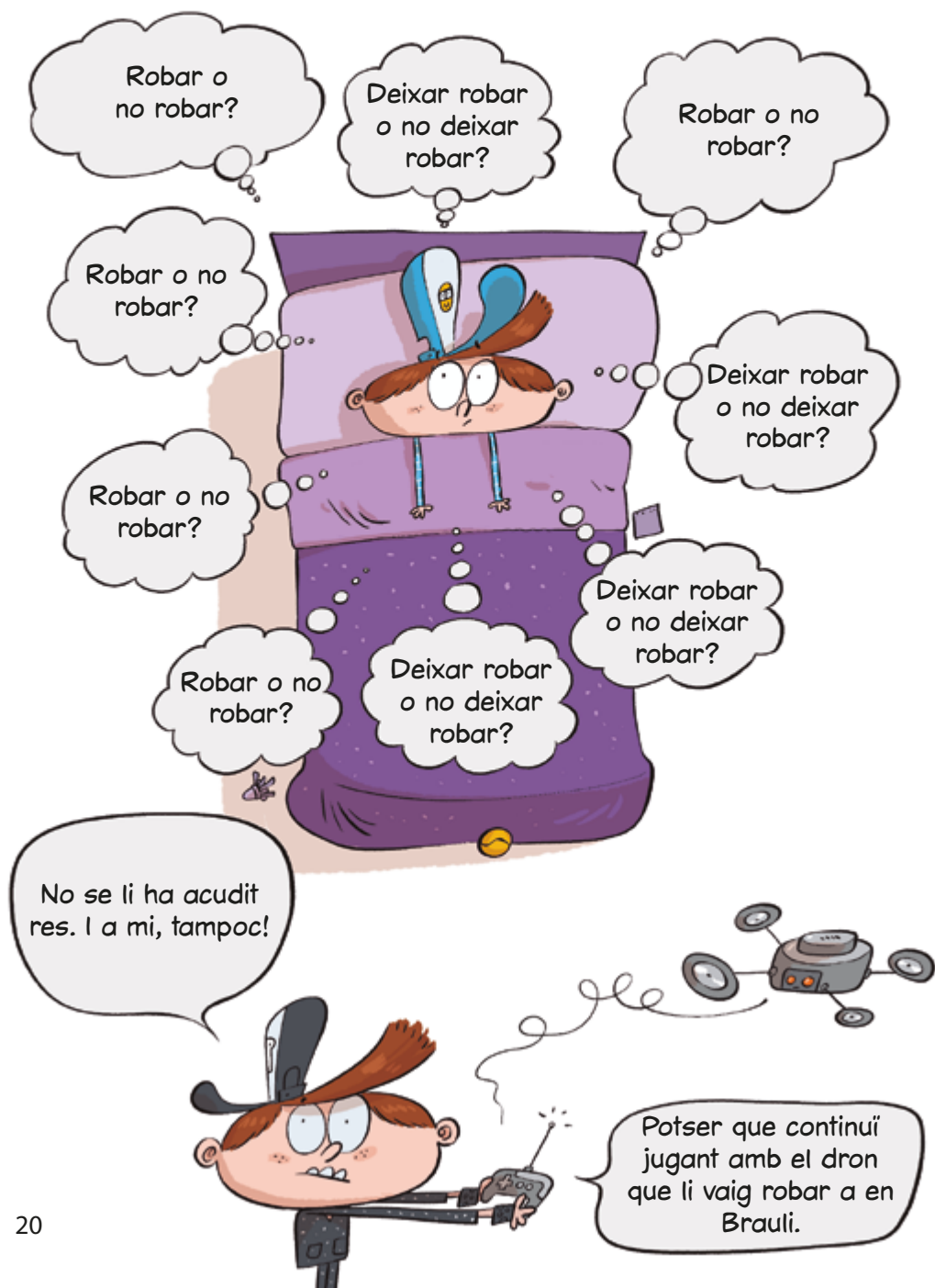
Robar o no robar?
Deixar robar o no
deixar robar? Aquest
és el dilema!

No sé ni per
on començar
a pensar!

No hi ha
cap solució!

Em vaig passar pràcticament tota la nit embolicat en aquell dilema. Suposo que, poc o molt, l'Arlo estava com jo, perquè de tant en tant venia a la meva habitació a preguntar, però res...

JULVE&COPONS
ELS
FILSTRUP

Una visita al museu d'art desencadena
un nou cas per a la família de lladres amb més ètica:
caldrà viatjar a l'estranger, recuperar vincles familiars
i posar a prova la veracitat d'allò que creiem veure i saber.
I tot això amb l'avi a l'hospital,
i sense que els pares s'assabentin de res!

Desmuntar una trama de robatoris
d'obres d'art serà tot un repte per als Filstrup,
que aprendran que només els més valents
són capaços de redibuixar o repintar la història!

